ECLI:LV:AT:2025:0212.11181003621.8.L
Lieta Nr. 11181003621, SKK-120/2025
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2025. gada 12. februārī

Senāts šādā sastāvā: senatori Aivars Uminskis, Anita Poļakova un Inguna Radzeviča,

iepazinies ar apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzību par Latgales apgabaltiesas 2024. gada 15. oktobra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmā daļa noteic, ka tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Minētā panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Apsūdzētais /pers. A/ kasācijas sūdzībā norādījis, ka apelācijas instances tiesa, nosakot sodu: 1) nav ņēmusi vērā apsūdzētā personību raksturojošās ziņas; 2) nepamatoti nav atzinusi apsūdzētā vaļsirdīgo atzīšanos un izdarītā nožēlošanu par atbildību mīkstinošo apstākli saskaņā ar Krimināllikuma 47. panta otro daļu; 3) nav motivējusi, kāpēc apsūdzētais nav notiesājams nosacīti.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, atzinusi, ka pirmās instances tiesa, nosakot apsūdzētajam /pers. A/ sodu pēc Krimināllikuma 125. panta otrās daļas 5. punkta, ir ņēmusi vērā Krimināllikuma 35. pantā definēto soda mērķi un Krimināllikuma 46. pantā norādītos soda noteikšanas vispārīgos principus.

Apelācijas instances tiesa motivējusi, kāpēc nav pamata apsūdzētā atzīšanos un izdarītā nožēlošanu atzīt par atbildību mīkstinošo apstākli saskaņā ar Krimināllikuma 47. panta otro daļu. Tiesa konstatējusi, ka apsūdzētais savu vainu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā atzinis tikai pēc pirmās instances tiesas notiesājošā sprieduma, un secinājusi, ka minētais apstāklis liecina par apsūdzētā vēlmi panākt mazāka soda mēra noteikšanu, nevis par izdarītā nožēlu.

Pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa, nosakot apsūdzētajam /pers. A/ sodu, ņēmusi vērā apsūdzētā personību – apsūdzētais nav bijis kriminālī sodīts, strādā un apsūdzētajam ir veselības problēmas.

Apelācijas instances tiesa izvērtējusi apsūdzētā /pers. A/ lūgumu par nosacītas notiesāšanas piemērošanu. Tiesa norādījusi, ka, lemjot par nosacītu notiesāšanu, jāvērtē visi Krimināllikuma 55. panta pirmajā daļā norādītie apstākļi, nepiešķirot kādam no šiem apstākļiem lielāku nozīmi, un atzinusi, ka nosacītas notiesāšanas piemērošana apsūdzētajam /pers. A/ nesasniegs Krimināllikuma 35. pantā nostiprināto soda mērķi – sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu –, jo šādā gadījumā vainīgā persona netiks pakļauta soda piespiedu ietekmei tādā mērā, kas atbilstu izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturam un radītajam kaitējumam.

Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzībā izteiktie argumenti pēc būtības pauž viņa neapmierinātību ar apelācijas instances tiesas secināto par piemēroto sodu un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Krimināprocesa likuma 569. pantā noteikto.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Krimināprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu.

Ievērojot minēto, pamatojoties uz Krimināprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.[1] panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

A. Uminiskis A. Poļakova I. Radzeviča